

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: M. Č.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem v Praze 4, ul. Na Zlatnici č. p. 301/2, PSČ 147 00, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje**, odboru dopravy a silničního hospodářství, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Velká Hradební č. p. 3118/48, PSČ 400 02, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2014, č. j. 2715/DS/2014, JID: 93416/2014/KUUK/Piš,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 28. 7. 2014, č. j. 2715/DS/2014, JID: 93416/2014/KUUK/Piš, a rozhodnutí Magistrátu města Teplice, odboru správních činností, ze dne 26. 2. 2014, č. j. MgMT-SČ 124857/PŘ/5021/2013/Pd, **se pro vady řízení z r u š u j í** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15.342,-Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasně podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 28. 7. 2014, č. j. 2715/DS/2014, JID: 93416/2014/KUUK/Piš, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Teplice, odboru správních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 26. 2. 2014, č. j. MgMT-SČ 124857/PŘ/5021/2013/Pd, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za něž mu byla uložena

pokuta ve výši 1.500,-Kč a povinnost uhradit náhradu nákladů správního řízení ve výši 1.000,-Kč. Přestupku se měl dopustit tím, že dne 28. 10. 2013 v 15:01 hodin v obci Bořislav jako řidič motorového vozidla tovární značky BMW, registrační značky „X“, jel nedovolenou rychlostí v obci, kde je zákonem povolená nejvyšší rychlost jízdy 50 km/h, přičemž mu byla Policií ČR naměřena rychlost 62 km/h a při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h mu byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 59 km/h. Současně žalobce požadoval, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému nahradit mu náklady soudního řízení.

V žalobě namítl, že správní orgán I. stupně doručoval písemnosti zástupci žalobce na chybnou adresu „X“, aniž by se pokusil mu je doručit na e-mailovou adresu „X“, na kterou výslovně žádal doručovat písemností v odporu ze dne 23. 1. 2014 a kde má rovněž zřízený důvěryhodný elektronický podpis vydaný certifikační autoritou PostSignum. Tuto doručovací adresu přitom zmocněnec žalobce opakovaně stanovil Magistrátu města Teplice i žalovanému i v jiných řízeních. Písemnosti zasílané správním orgánem I. stupně na adresu trvalého pobytu zmocněnce žalobce tak nelze dle žalobce považovat za doručené, neboť zmocněnec se s nimi neseznámil, ani se s nimi seznámit nemohl, když nebyly zasílány na jeho doručovací adresu. Správní orgán I. stupně pak dle žalobce nezákonně uplatňoval fikci doručení u písemností, které zaslal zástupci žalobce na adresu jeho trvalého bydliště, neboť písemnosti nebyly vhozeny do domovní schránky adresáta, čímž nebyla splněna podmínka dle ust. § 23 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). V této souvislosti žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2011, č. j. 7 As 53/2011-81. Žalobce také uvedl, že po neúspěšném pokusu o doručení bylo povinností správního orgánu I. stupně ustanovit zmocněnci žalobce opatrovníka podle ust. § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu. Kromě toho nebylo dle žalobce možné uplatnit fikci doručení z důvodu, že doručování na adresu trvalého pobytu nepředcházela platný pokus o doručení na adresu pro doručování dle § 19 odst. 3 správního řádu.

Žalobce následně uvedl, že mu bylo v důsledku výše uvedeného postupu upřeno právo na projednání věci v jeho přítomnosti a na vyjádření se k provedeným důkazům (garantované čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) i na uplatnění relevantních odvolacích námitek, které tak musí uplatnit až ve správní žalobě, neboť zástupci žalobce nebylo doručeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani nebyl právně účinným způsobem vyrozuměn o způsobu doplnění odvolání, přičemž žalovaný toto pochybení nenapravit, čímž bylo žalobci upřeno právo na právní pomoc v řízení před orgány veřejné správy (zaručené čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) a právo na spravedlivý proces (zakotvené v čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod). Ohledně povinnosti správního orgánu pomoci odvolateli s odstraněním vad podaného odvolání odkázal žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 4/2009-53. Žalobce očekával, že písemnosti budou doručovány přímo jeho zástupci, proto mu sám nepřeposílal písemnosti, které mu byly doručeny, a podotkl, že doručení zastoupenému je právně neúčinné dle ust. § 34 odst. 2 správního řádu.

Dále žalobce namítl, že nebyl poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu.

Rozhodnutí správního orgánu I. stupně je podle žalobce nepřezkoumatelné, neboť jeho výrok je nesrozumitelný, když v rozporu s § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích

neobsahuje takový popis místa spáchání přestupku, aby jej bylo možné identifikovat. V souvislosti s touto námitkou odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010-56. Z výroku nelze dle žalobce poznat, zda byla rychlost měřena v úseku obce vymezeném dopravní značkou IS 12a a IS 12b, zda byla v předmětném úseku zástavba, zda byla nejvyšší dovolená rychlost upravena dopravní značkou B20a. Žalobce rovněž namítl, že správní orgány neprovedly dokazování za účelem zjištění nejvyšší povolené rychlosti v úseku komunikace, v němž byl žalobce změřen.

Podle žalobce vybrala obsluha měřícího zařízení nesprávně místo měření rychlosti, které se nacházelo v prudkém kopci, nikoli na vodorovném úseku vozovky, což má být zřejmé z přiloženého odborného posudku, který žalobce navrhl provést v řízení před soudem jako důkaz. Jelikož obsluha měřícího zařízení postupovala v rozporu s návodem k jeho obsluze, čímž porušila povinnost stanovenou v ust. § 45 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, a změřená rychlost tak mohla být vyšší než skutečná rychlost, je podle žalobce použití záznamu z měřícího zařízení jako důkazu nepřípustné podle § 51 odst. 1 správního řádu, neboť byl pořízen v rozporu se zákonem. Žalobce v této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-51, s tím, že správní orgány neprovedly žádné dokazování za účelem přezkoumání správnosti provedeného měření a jeho souladu s návodem k obsluze. Žalobce taktéž uvedl, že odmítá konstatování, že se při nedodržení návodu k obsluze přístroj vypne, vyhodnotí měření jako chybné nebo k měření nedojde, a odkázal na vyjádření výrobce radaru v jiné věci, které navrhl provést jako důkaz v řízení před soudem, jež připouští větší odchylku měření než ± 3 km/h při rychlosti do 100 km/h i v případě standardně vypadající fotografie.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl zamítnutí podané žaloby, neboť v řízení o přestupku bylo podle něj postupováno v souladu s platnými právními předpisy a rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně vycházelo ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci.

Žalovaný ve vyjádření k námitce vadného doručování písemností zmocněnci žalobce uvedl, že e-mailová adresa může být složena pouze z vymezeného okruhu znaků (písmen anglické abecedy a vybraných interpunkčních znamének, např. tečka, spojovník, podtržítko) a že z dosavadní činnosti mu je známo, že daný zmocněnec žalobce uváděl jako adresu pro doručování písemností adresu „X“, avšak doručení nebylo zástupcem potvrzeno uznávaným elektronickým podpisem a poté mu písemnosti musely být doručovány poštou na jeho adresu pro doručování. Žalobce byl dle žalovaného v předvolání k jednání poučen podle § 19 odst. 8 správního řádu o povinnosti potvrdit převzetí písemností zprávou podepsanou uznávaným elektronickým podpisem, jinak mu budou písemnosti nadále zasílány na adresu trvalého pobytu.

Jelikož je žalovanému známa obstrukční taktika zastupování zástupcem P. K., který problematizuje doručování písemností jemu samotnému za účelem dosažení zániku odpovědnosti zastoupeného za přestupek, doručoval z důvodů povahy věci podle § 19 odst. 3 správního řádu napadené rozhodnutí zástupci na jeho známou adresu pro doručování a užil fikci doručení a na vědomí jej zaslal i žalobci. Adresa trvalého pobytu P. K. je adresou ohlašovny, písemnosti si zde však nevyzvedává a jako adresu pro doručování si nechává evidovat různé adresy v zahraničí, na kterých fakticky nepobývá, a doručování na ně je tak neúčinné a nehospodárné. V souvislosti s taktikou P. K. prodlužovat přestupková řízení

odkázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2014, č. j. 4 As 118/2013-61.

Námitku žalobce o nesrozumitelnosti výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně kvůli nedostatečnému určení místa spáchání přestupku považuje žalovaný za neopodstatněnou, neboť žalobce tuto námitku neuplatnil již v přestupkovém řízení, ačkoli k tomu měl dostatečný časový prostor. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010-56, podle žalovaného na případ žalobce nedopadá, neboť žalobce před správními orgány nikdy nezpochybnil místo spáchání ani skutkovou podstatu přestupku. Povinnost řidiče jet v obci nejvýše rychlostí 50 km/h je pak dle žalovaného vymezena úsekem ohraničeným svislými dopravními značkami, jež označují začátek a konec obce, přičemž žalobce neuplatnil ani neuplatňuje námitku, že by značku informující o začátku obce (IS 12a „Obec“) neviděl.

Ve vztahu k nesprávnému zjištění skutkového stavu žalovaný konstatoval, že nemá důvod zpochybňovat ověřovací list č. 149/13, tiskový výstup z radarového rychloměru ani osvědčení č. 793/04 o absolvování školení policisty L. F. a že o správnosti měření rychloměrem RAMER 7CCD již rozhodl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 4. 2013, č. j. 4 As 17/2012-36. Doplnil, že žalovanému nepřísluší provádět kontrolu činnosti orgánů policie ani se vyjadřovat k postupu policistů při provádění jejich úkonů a že se měl žalobce v případě pochybností o legalitě výkonu jejich služby obrátit na jejich nadřízený orgán.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že trvá na své námitce, že mu správní orgány doručovaly písemnosti na chybnou adresu. Zástupce žalobce svou e-mailovou schránku dle žalobce pravidelně používá a písemnosti doručené na adresu „X“ potvrzuje v souladu se správním řádem, což mají dokládat přiložené výtisky komunikace jeho zástupce se správními orgány. Rovněž zopakoval, že během správního řízení žádnou námitku neuplatnil, neboť mu správní orgány neumožnily realizovat jeho procesní práva. Skutečnost, že jeho vozidlo bylo změřeno v obci, podle žalobce neznamena, že nejvyšší povolená rychlost byla v daném úseku 50 km/h. Žalobce dále uvedl, že z výroku rozhodnutí není zřejmé, zda se jedná o obec ve smyslu zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (katastrální území obce Bořislav) nebo ve smyslu silničního zákona (úsek označený dopravními značkami), proto je výrok nepřezkoumatelný. K námitce týkající se nesprávného zjištění skutkového stavu žalobce doplnil, že správní orgán je povinen hodnotit postup policistů při pořizování důkazu pro správní řízení a že ověření měřicího zařízení nebylo v době měření platné, neboť policisté postupovali v rozporu s návodem k obsluze. Ohledně nutnosti přezkoumat soulad postupu obsluhy měřicího zařízení s návodem k jeho obsluze pak žalobce citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2014, č. j. 6 As 187/2014-60.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť právní zástupce žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud

přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalovaného (dle ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba je důvodná.

Soud se nejprve zabýval žalobcovou námitkou týkající se nesrozumitelnosti výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť neobsahuje dostatečně přesný popis místa spáchání přestupku, přičemž tuto námitku shledal důvodnou.

Podle § 77 zákona o přestupcích (ve znění účinném do 30. 9. 2015) musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).

Ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo místo spáchání přestupku vymezeno pouze jako obec Bořislav. Z takto vymezeného místa však není patrné, kde přesně mělo k přestupkovému jednání dojít, neboť neobsahuje žádné bližší údaje o tom, v jaké části obce bylo vozidlo žalobce policejní hlídkou změřeno. Z obsahu správního spisu (konkrétně z oznámení přestupku, úředního záznamu ze dne 28. 10. 2013 a záznamu o přestupku) sice plyne přesné umístění stanoviště měření rychlosti policejní hlídky (na silnici I/8, u domu čp. 85 ve směru na Teplice), tím však nemůže být zhojeno nedostatečné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí, a to ani kdyby tyto skutečnosti správní orgán I. stupně zmínil pouze v odůvodnění rozhodnutí, což uvedl i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014-37 (dostupném stejně jako všechny další zmíněné rozsudky na www.nssoud.cz). Konkretizace místa spáchání přestupku má být v souladu s § 77 zákona o přestupcích obsažena ve výrokové části rozhodnutí. Soud navíc podotýká, že srozumitelnost výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně by měl žalovaný zkoumat z úřední povinnosti, neboť je jedním z předpokladů pro přezkoumání zákonnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Dále soud shledal jako důvodnou i námitku žalobce, že správní orgán I. stupně nezákonně uplatnil fikci doručení písemností zasílaných zástupci žalobce na adresu jeho trvalého pobytu.

Podle § 19 odst. 3 správního řádu nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, doručuje správní orgán na požádání účastníka řízení na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.

Podle § 20 odst. 1 správního řádu se fyzické osobě písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastížena. Provádí-li doručení sám správní orgán, mohou osoby doručení provádějící doručit i mimo územní obvod tohoto správního orgánu.

Zástupce žalobce P. K. požádal v rámci podání odporu proti příkazu, doručenému správnímu orgánu I. stupně dne 23. 1. 2014, správní orgán I. stupně i žalovaného o zasílání písemností na elektronickou adresu „X“. Správní orgán I. stupně však zaslal předvolání k ústnímu jednání na uvedenou e-mailovou adresu bez diakritiky, tedy na adresu „X“, a když od zástupce žalobce neobdržel zprávu s uznávaným elektronickým podpisem o potvrzení převzetí této písemnosti, zaslal ji zástupci žalobce prostřednictvím pošty na adresu jeho trvalého pobytu. Zásilka pak byla po marném uplynutí úložní doby 10 dnů vrácena správnímu orgánu I. stupně. Správní orgán I. stupně současně zaslal předvolání k ústnímu jednání prostřednictvím pošty žalobci, který si jej osobně převzal. Na základě tohoto postupu pak správní orgán I. stupně i žalovaný dospěli k závěru, že byl žalobce k ústnímu jednání řádně předvolán. Správní orgán I. stupně následně zaslal jak své rozhodnutí, tak výzvu k doplnění odvolání zástupci žalobce prostřednictvím pošty na adresu jeho trvalého pobytu, přičemž obě zásilky byly opět po marném uplynutí úložní doby 10 dnů vráceny správnímu orgánu I. stupně, a současně také na adresu trvalého pobytu žalobce, který si obě písemnosti osobně převzal. Žalovaný pak považoval rozhodnutí správního orgánu I. stupně za doručené na základě fikce jeho doručení zástupci žalobce dle ust. § 23 odst. 4 správního řádu.

K tomu soud v souladu s dosavadní judikaturou Nejvyššího správního soudu konstatuje, že účastník správního řízení nemá právní nárok na doručování písemností v elektronické podobě a že je na uvážení správního orgánu, zda požadavku účastníka řízení na doručování na elektronickou adresu vyhoví či nikoliv, a to s přihlédnutím k účelu institutu adresy pro doručování, jímž je zejména urychlení správního řízení, nikoliv účelová manipulace s místem doručování písemností ve správním řízení s cílem následně zpochybnit správnost procesního postupu správního orgánu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 Ads 131/2011-44, a ze dne 12. 8. 2015, č. j. 3 As 205/2014-34). V rozsudku ze dne 24. 7. 2015, č. j. 8 As 55/2015-26, pak Nejvyšší správní soud označil právě zvolení elektronické adresy pro doručování s využitím diakritických znamének za předem promyšlený procesní postup, který má za cíl komplikovat a protahovat správní řízení, resp. generovat v rámci řízení problémové situace, jež mohou s určitou mírou pravděpodobnosti vést k formálním pochybením správních orgánů, a dosáhnout tak v důsledku toho prekluze odpovědnosti za přestupek. Rovněž uvedl, že takový postup nelze akceptovat a poskytovat mu soudní ochranu. Kromě toho v době řízení před správními orgány v projednávané věci nebylo všeobecně známou skutečností, že lze zřizovat e-mailové adresy s použitím diakritiky, soud má tudíž za to, že omyl správního orgánu I. stupně byl zástupcem žalobce vyvolán záměrně (srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. 1 As 104/2015-27, a ze dne 1. 6. 2016, č. j. 2 As 27/2016-45).

Správní orgán I. stupně tedy postupoval správně, když předvolání k ústnímu jednání následně zaslal zástupci žalobce P. K. prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Jeho postup byl však v rozporu s ust. § 20 odst. 1 správního řádu, když tuto písemnost zaslal na

adresu jeho trvalého pobytu a nikoli na adresu, kterou měl v té době evidovanou v informačním systému evidence obyvatel jako adresu pro doručování písemností, jak soud ověřil z registru centrální evidence obyvatel. Vadný postup doručování písemností zástupci žalobce pak nelze zhojit doručením těchto písemností do vlastních rukou žalobce, neboť podle ust. § 34 odst. 2 správního řádu se v případě zastoupeného účastníka řízení písemnosti doručují pouze zástupci s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, a do této kategorie písemností nespadá předvolání k ústnímu jednání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4 As 120/2014-21).

Lze proto uzavřít, že předvolání k ústnímu jednání nebylo žalobci řádně doručeno, a konáním ústního jednání v nepřítomnosti žalobce coby obviněného z přestupku a následným vydáním rozhodnutí ve věci tak byla žalobci ve správním řízení upřena jeho procesní práva, konkrétně právo zúčastnit se ústního jednání, vyjádřit se na něm k věci a seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Toto procesní pochybení správního orgánu I. stupně přitom nebylo následným průběhem správního řízení nijak zhojeno a mohlo mít vliv na náležité zjištění skutkového stavu věci, na jehož základě bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a tím i na zákonnost vydaného rozhodnutí, které žalobci rovněž nebylo řádně doručeno, když mu bylo doručováno stejným postupem v rozporu s ust. § 20 odst. 1 správního řádu.

Žalovaný tedy pochybil, když zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které bylo vydáno v řízení zatíženém podstatnými procesními vadami. Rozhodnutí žalovaného je tudíž ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně taktéž zatížené závažnými procesními vadami spočívajícími jednak v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nesrozumitelnost ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jednak v takové podstatné vadě řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Proto soud napadené rozhodnutí žalovaného a v souladu s ust. § 78 odst. 3 s. ř. s. současně i rozhodnutí správního orgánu I. stupně pro vady řízení zrušil podle ust. § 76 odst. 1 písm. a), písm. c) s. ř. s. bez jednání. Současně soud podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným soudem v tomto zrušujícím rozsudku. V dalším řízení bude zapotřebí předně řádně doručit žalobci (resp. v případě jeho zastoupení na základě plné moci jeho zástupci) předvolání k ústnímu jednání, jakož i další navazující písemnosti. V případě, že žalobce bude opět shledán vinným ze spáchání stíhaného přestupku, bude dále zapotřebí konkretizovat již ve výroku rozhodnutí místo spáchání přestupku podle údajů vyplývajících z obsahu správního spisu (číslo silnice, číslo domu, směr jízdy atp.).

V důsledku zrušení žalobou napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně pro procesní vady, nepřikročil soud k přezkumu námitek žalobce, které se týkaly zjištěného skutkového stavu a provedení důkazů navržených ve správní žalobě, neboť by to bylo předčasné.

Jelikož měl žalobce v projednávané věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do 30 dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení v celkové výši 15.342,-Kč. Náklady žalobce zahrnují zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,-Kč, odměnu za zastupování advokátem ve výši 10.200,-Kč a náhradu za daň z přidané hodnoty v sazbě 21 % z částky 10.200,-Kč, tj. ve výši 2.142,-Kč. V rámci

odměny za zastupování advokátem přiznal soud žalobci odměnu advokáta ve výši 9.300,-Kč, a to za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, replika k vyjádření žalovaného) v částce 3.100,-Kč za jeden úkon právní služby podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodu 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (dále jen „advokátní tarif“), a náhradu hotových výdajů ve výši 300,-Kč na jeden úkon právní služby podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, tedy za uvedené tři úkony právní služby ve výši 900,-Kč.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 31. července 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
I. T.